המתנדבים בעם

רוח ההתנדבות החלוצית לא הודברה עדיין. אנחנו לא נתקפים בה יותר, מפני שקיבלנו חיסון טבעי מילדות. הבדואים, שלא חוסנו כמונו, נתקפים בה רק עכשיו ונופלים חללים כמו זבובים. המקרים הקשים הראשונים הופיעו לפני שבוע בנגב, אצל השבט הבדואי אבו־מועמר, שהעתונות הודיעה עליו שהחל ליטע להתנדב לעזרת משק עין־גדי ולהוציא להם את הבצל חינם.

החלוציות לא פגה

בשעה חמש לפנות בוקר הגיעה המשאית, שהיתה צריכה להוביל את הבדואים המתנדבים להוצאת הבצל, לאוהלו של השייך עודה אבו־מועמר. פרס לשייך ולבני ביתו, היה כל המאהל, הנמצא שבעה קילומטר מזרחית לבאר־שבע, שקוע בשינה עמוקה. השייך, שהבטיח המוני מתנדבים, ראה את כל יוקרתו בסכנה, שילח בו במקום שני רצים — אחד ברגל ואחד על גמל — שילכו ויעירו את הנרדמים. שני הרצים אצו־רצו ותוך חצי שעה התייצבו כעשרים גברים, שלא הצליחו להימלט בעוד מועד. „אין דבר," אמר השייך. „אני עוד אתפוס את כולם! בינתיים עלו כולכם על המשאית."

כל העשרים איש עלו על המשאית יחד עם הכבש, ובהדרכת השייך, שישב ליד הנהג, התחילה רדיפה דרמטית אחרי האוטו־

השייך עודה אבו־מועמר משגיח בשבע עיניים והבדואים מוציאים את הבצל בזריזות כשהם שרים שירים ריתמיים לשמירת קצב העבודה

לא עניין, ומיד הורה לנהג להמשיך בדרכו לעין־גדי, אך־על־פי שלא הגיעו למספר המקוה של ארבעים וחמישה מתנדבים, אלא לשלושים ושניים בלבד (מלבד הכבש).

המשאית מיהרה לעין־גדי. הכבש פעה עמוקות וכולם נדחקו אל הפתח, לראות את הנוף. בקיאותם של בני המדבר במדבר, היתה קלושה מאוד. „הנה ים המלח!" אמר השאוויש והצביע באצבע. „מה, באמת?" קראו אחדים בהתפעלות. מזל שהתנדבו, אחרת לא היו זוכים לראות את המקום בו הם חיים כבר כמה וכמה דורות.

בעין־גדי חיכה לנו הבצל. המתנודבים, שלא הספיקו לאכול ולשתות מפני שתפסו אותם יותר מדי מוקדם, הלכו ישר לעבו־דה. דבר אחד מוכרחים להודות: התנודבו או לא התנודבו, מילא, אך ברגע שתפש אותם השייך, גמרו עם התוכמות. „מה הביא אותו לעשות ממנו קומזיץ בסוף יום העבודה. התכנית היתה גרנדיוזית: אחרי שיגמרו להוציא את הבצל יבעירו מדורה ויכינו כרה, כזו בדואית אמיתית, להוכיח לבני השבט שיש להם אבא דואג. היתה גם תכנית אמנותית ואולי פנטאזייה, אבל בלי סוסים. בינתיים הכתה השמש על הראש והבצל הלך ונערם ערימות־ערימות ולפני שגמרו להוציא את כל ה־5 דונם בצל, שלח כבר השייך את רב־הטבחים ו־ עוזרו לשחוט את הכבש.

שחטו את הכבש, פשטו ממנו את העור, חתכו אותו לחתיכות ששליק קטנות ואת הכבד הטמינו בתוך חומץ. מיכסת חמשת הדונמים נעקרה לגמרי וארוחת הצהרים, שהיתה מורכבת מברבור צלוי ואורז, הוג־ שה לכל אחד על צלחת נייר. המצחים המיו־ זעים נוגבו בשרוול, גרגירי האבק הדקים נשטפו במי ממטרות וכל אחד לעס את שהבטיח השייך למושל הצבאי, זה הכבוד של כולנו. מלה שלו — זה כמו מלה שלנו. זה הכבוד של השבט!" מרגע זה ואילך, לא היו עוד מתנודבים כמוהם מאז עליית הבילויים. רעבים וצמאים התנפלו על הבצל ועקרו אותו במרץ, כשהם מזרזים את עצמם בשירה ריתמית. להגיד שלא היה משתמט אחד או שניים, יהיה מוגזם, אבל שייך עודה אבו־מועמר השגיח על הכל בשבע עיניים, כשהשוויש מסתובב ל־ צדו. מדי פעם בפעם, היה השייך בעצמו מפשיל את שמלתו, יורד על ברכיו, ומד־ גים, בפועל ממש, כיצד צריך לעקור את הבצל. בעשר וחצי, אחרי שהעבודה נכנסה כבר לשחגג מלא, הרים את ידיו והכריז על הפסקת־ארוחת־בוקר, שהיתה — לשמ־ חת־לב כולנו — על חשבון המשק המנודב.

אחרי ארוחת־הבוקר חזרו כולם לעבודה, חוץ מהכבש. הלה נשאר כל הזמן במשאית וחיכה לתורו, שלא היה משמח ביותר. שייך עודה, יוזם שורת המתנודבים הבדואים, לא הביא את הכבש לעקור בצל, כמו ש־ הברבור הצלוי שלו בלסת צחיחה. לאף אחד כבר לא היה כוח ולא תיאבון לקומ־ זיץ או לפאנטאזייה. רב־הטבחים אסף את הבשר ואת השיפודים. כל אחד קיפל את הזנב שלו בין הרגליים וטיפס בשארית כוחותיו על המשאית, כדי לחזור הביתה, מה שיותר מהר.

כיצד סיכמו הבדואים את יום ההתנוד־ בות, אין איש יודע. השייך דחקא היה מבסוט מאוד טפח לאנשי עין־גדי על השכם ואמר שמפעל חלוצי כזה לא ראה מימיו ומי יתן וירבו כמותם בישראל. התפעלותו מכיבוש השממה לא היה לה גבול. נראה היה בעליל שרכש את דת העבודה ישר מהמקור: מא.ד. גורדון או מאחד מתלמידיו הקרובים. הוא רמז אפילו, שיהיה מוכן לדון באימוץ המשק על־ידי שבטו, ואנשי עין־ גדי הבטיחו להעביר את הדבר לאסיפת הקבוצה להכרעה. יש להניח שההצעה, לא תתקל בהתנגדות, לאור העובדה שהספק עבודתם של הבדואים הוא כמעט כפול מזה של אנשי המשק עצמם.

הפרידה היתה סנטימנטאלית, אבל לא הגיעה עד כדי דמעות בצל. המשאית יצאה לדרך חזרה והגיעה למאהל השבט לאחר החשיכה. אך האור הנפשי לא כבה, כי המושל הצבאי חיכה לחוזרים, הגיש לשייך את הפרס הנעלה ביותר על רוח ההתנדבות שגילה — את ברכתו.

ישר מתוך הסל

מדי שבוע מוצפת המערכת תזכירים, חוזרים וחוברות, שאיש אינו קורא אותם והם נזרקים ישר לסל המערכת. בין החומר הזה ישנו חוזר אחד של אגודה חקלאית לגידול עזי בית בע"מ, המתקבל אצלנו בקביעות כל כמה חודשים.

השבוע החלטתי לגאול את החוזר הזה מאלמוניותו, לתועלתם של קוראים המגד־ לים עזי בית:

עזיזה
אגודה חקלאית לגידול עזי בית בע"מ
חוזר מס. 1961/62.2

● לקראת תערוכת העזים העומדת להת־ קיים בקרוב, מכריזים בזה על תערוכת צילומים. הצילומים חייבים להבליט את מב־ נה הגוף או הטיפוח של העז.

● הסניפים יודיעו לנו מיד על בקשו־ תיהם ביחס לצפירים ותיישים, לקראת עונת ההרבעה 1962. ללא הודעה מראש, לא נוכל להבטיח השאלת תיש.

● אפשר להזמין במזכירות האגודה מכשיר לצריבת קרניים (באש) עבור גדיים וגדיות, שמחירו שתיים וחצי לירות.

● יש להחזיר ללא דחוי את אישורי ההרבעה שלא נוצלו עד 1.5. אחרי תאריך זה לא נזכה את בעלי התיישים עבור החז־ רת האישורים. אין כל אפשרות להשתמש באישורים הישנים בשנה הבאה, כיוון שדבר זה מהווה עבירה על החוק.

● אגודת **עזיזה** וחבריה מברכים את מרים ורפאל ברנע להולדת בנם הבכור אופיר, ומאחלים להם רוב נחת.

בברכת חברים, המזכירות.

בה אמר טוסבראהינדי

תגיד לי מה אתה אוכל ואגיד לך מי החברים שלך.